

הא כתיב ותוצא הארץ דשא. אלא אפיקת תיקון חילהא לאתישבא פדקא יאות. וכלא הנה גניז בה עד דאצטרף. דהא בקדמיתא פתיב תהו ובהו צדיא וריקניא פתרגומו, ולבתר אתפקנת ואתישבת ותקינת זרעא ודשאין ועשבין ואילנין פדקא יאות. ואפיקת לון לבתר הכי נמי. ומאורות לא שמשו נהורא דילהון עד דאצטרף.

ואם תאמר, הרי כתוב (שם יא) ותוצא הארץ דשא? אלא הוציאה תקון פחה להתישב כראוי, והכל היה גנוז בה עד שהצטרף, שהרי בראשונה כתוב תהו ובהו, צדיא וריקניא פתרגומו, ואחר כך התפקנה והתישבה, וקבלה זרע ודשאים ועשבים ואילנות כראוי, והוציאה אותם אחר כך, וגם המאורות לא שמשו באורם עד שהצטרף.

יהי מארת ברקיע השמים, מארת פתיב חסר, לאכללא חיויא בישא דאטיל זוהמא ועביד פירווא, דלא משמש שמשא בסיהרא. מארת: לוטין. ועל דא גרים דאתלטיא ארעא, דכתיב ארוהה האדמה בעבורך. (דף ג ע"ב) ובגין כך מארת פתיב.

יהי מארת ברקיע השמים (שם יד), כתוב מארת חסר, להכליל את הנחש הרע שהטיל זהמה ועשה פרוד, שלא משמש השמש עם הלכנה. מארת - קללות, ועל פן גרם שנתקלה הארץ, שכתוב ארוהה האדמה בעבורך, ומשום כך כתוב מארת.

יהי מארת, דא סיהרא. ברקיע השמים, דא שמשא. ותרוויהו בכללא חדא לאזדווגא, לאנהרא עלמין לעילא ותתא, משמע דכתיב על הארץ, ולא פתיב בארץ, דמשמע לעילא ותתא. חושבן דכולא דסיהרא הנה.

יהי מארת - זו הלכנה, ברקיע השמים - זו השמש, ושניהם בכלל אחד להזדוג להאיר עולמות למעלה ולמטה, ממשמע שכתוב על הארץ, ולא כתוב בארץ, שמשמע למעלה ולמטה, החשבון של הכל היה בלכנה.

רבי שמעון אמר גימטריאות וחושבן תקופות ועיבורין, כללא הוא ברזא דסיהרא, דהא לעילא לאו איהו. אמר ליה ר' אלעזר, ולא פמה חושבנין ועיבורין קא עבדי חברייא. אמר ליה, לאו הכי, אלא חושבנא קיימא בסיהרא, ומתמן ייעול בר נש למנדע לעילא. אמר ליה, והא כתיב והיו לאתת ולמועדים. אמר ליה לאתת פתיב חסר. אמר ליה והא כתיב והיו. אמר ליה הוויין, דכלהו דיהון בה, פקופה דא דאתמלייא מכולא, אבל חושבנא דכלא, בסיהרא הוא.

רבי שמעון אמר: גימטריאות וחשבון תקופות ועבורים, הכל הוא בסוד הלכנה, שהרי אינו למעלה. אמר לו רבי אלעזר: ולא? והרי פמה חשבונות ועבורים שעושים החברים! אמר לו: לא כך, אלא החשבון עומד בלכנה, ומשם יכנס האדם לדעת למעלה. אמר לו: והרי כתוב (בראשית א יד) והיו לאתת ולמועדים? אמר לו: כתוב חסר לאתת. אמר לו: והרי כתוב והיו? אמר לו: והיו, שכלם שיהיו בה פאסקפה הזו שמתמלאת מן הכל, אבל החשבון של הכל הוא בלכנה.

תא חזי, נקודה חדא שירותא מתמן למימני,

בא וראה, נקדה אחת הראשית למנות משם, שהרי מה שלפנים מאותה נקדה, לא נודע ולא

נתן למנות, ויש נקדה למעלה, נסתרת, ולא התגלתה כלל ולא נודעה, ומשם הראשית למנות כל נסתר ועמק, כך גם יש נקדה למטה שהתגלתה, ומשם הוא הראשית לכל חשבון ולכל מנין. ועל פן פאן הוא מקום לכל התקופות וגיימטריאות ועבורים וזמנים וחגים ושבתות, וישראל שדבקו בקדוש ברוך הוא, עושים חשבון ללכנה, והם דבקים בה ומעלים אותה למעלה, שכתוב (דברים ד ד) ואתם הדבקים בה' אלהיכם וגו'.

משנה. עשר ספירות בלימה: א. שנינו ארבע תקופות רוחות העולם, שני צדדים ממשיים, מסעותיו עושה בתוכם, התקין אחד בלי כלום, והוציא מצפון ספר אחד, ושם עליו שלש אותיות ושמות. התקין תחתיו שלש אחרות, רשם אחד על שנים ושם עליו האות ת'.

ב. הוציא (צד) מצפון ספר שני, באותיות ארבע, ושומים שנים על אחד, ושם עליו את האות ה'.
ג. שטח על פרכת (חשבון) של ספר שלישי, צד אחד באותיות, רושם אחד בכתר מלכות, תלה עליה ממעלה למעלה, וממנה צד אחד רשם של אמן, ושם בה אותה האות. באות ההיא נתקנה האמנות, ונתקן צד הצפון ונברא ממנה, תחתיה נתקנו שלשת צדדיו, משלש זוויותיו, ושם עליו האות וא"ו.

ד. הוציא למעלה החזק של הלכנה, לה ארבעה ראשים, בספר רביעי הטביע אותה בחמדה של התהום הגדולה, היא התהום רבה שנתן בה הדין, המקום ומושב בית הדין, ההוא שכתוב (תהלים לו) משפטיך תהום רבה. השנה עליו שתי אותיות

דהא מה דלגו מההוא נקודה, לא אתיידע, ולא אתייהיב למימני. ואית נקודה לעילא, סתים ולא אתגלייא כלל, ולא אתיידע, ומתמן שירותא למימני, כל סתים ועמיקא. הכי נמי אית נקודה לתתא דאתגלייא, ומתמן הוא שירותא לכל חושבנא ולכל מנין.

ועל דא הכא הוא אתר, לכל תקופות וגיימטריאות עיבורין זמנין חגי ושבתאי. וישראל דדבקו ביה בקודשא בריך הוא, עבדין חושבנא לסיהרא, ואינון דבקיין בה, וסלקין לה לעילא, דכתיב (דברים ד ד) ואתם הדבקים בה' אלהיכם וגו'.

מתניתין. עשר ספירות בלימה. א. תנן ארבע תקיפין רוחי עלמא, תרין סטרין ממשין, מטלנוי עביד בגוון. אתקין חד בלי כלום. ונפיק מצפון, חד ספר ושוי עלוי תלת אתוון רשימן. אתקין תחותוי תלת אחרן, רשים חד על תרין, ושוי עלוי את ת'.

ב. אפיק (צד) מצפון ספר תניין, באתוון ארבע, רשימין תרין על חד, ושוי עלוי את ה'.

ג. אשטח על קוטא (נ"א קונרא) בספר תליתאי, סטרא חד באתוותא, חד רשימא בכתרא דמלכותא, תלי לה מעילא לעילא, ומינה סטרא חד רשים אומנא, ושוי בה ההוא את. דההוא את אומנותא אשתכלל, ואשתכלל סטר צפון ואתברי מינה, תחותוהי אשתכללו תלת סטרוי מתלת זיויתיה, ושוי עלוי את וא"ו.

ד. אפיק לעילא קרדינותא דסיהרא, לה ארבע רישין, בספר רביעאה אטבע ליה, בכסיפא דתהומא רבא, הוא תהומא רבא דדינא אתייהיב, אתר בי דינא מותבא. ההוא דכתיב (תהלים לו) משפטיך תהום רבה. אשרי עלוי תרין

רשומות בטבעת המלך, היא הטבעת בה נוסעים ובה חונים, שם אחד על ד' והושיב עליו האות אלה.

ה. שטח על עליונה (הוי) של ספר חמישי פרכת מסוף, להפריד מתחתונים לעליונים, בה נתון רשות אל מי שרושם, ממעלה ממנה נוסעים בה שני חזקים, אלה עולמות בו, ירשת הנחלה נסמכת עליו, בו חמש אותיות, רשומות עם שנים, שלש על שנים, התקין אצלן שנים אחרות, רשומות בסוד של חמש, חמש בתוך חמש, ושם עליו האות יו"ד.

ו. הוציא בזיקים של אש על הספר הששי שני צדדים, צד אחד מרחיש גבורות, וצד אחד רוח חכמה שבוהקת, והזיו ההוא השתטח לשלש פניו. והזיו שצדו קים (עומד) לשלש (למטה). ארבע בארבע רשומות, אחד כנגד אחד שולט, אחד רוכב, שתי אותיות רשומות באחד, ושם עליו האות ו'.

ז. שטח על הזיו של הספר השביעי תקף של בלי כלום, מושלים שנגברו, ורוח סערה חזקה בשביעי, בלומים על השביעית, מתנהגים ולא נוסעים, נוסעים ולא הולכים, הולכים ואינם נמצאים, נמצאים ואינם נבראים, נבראים ומתממשים, עליונים ותחתונים, יורדים ועולים, שלש רוכבים, ארבע רשומים, ולאחד חזרו, אחד הוא, מהכח של שביל אחד ששורה עליו, שם עליו האות ד'.

ח. ספירה שמינית - הוציא על ידי העלה של ספירה השמינית, רשום בכוכב אחד, פלומר ברשם אחד. הוא על ארבע, וארבע עוזב. זה עולה וזה יורד. מאחד

אתון רשימן בעזקתא דמלכא, הוא עזקא, דבה נטלין, ובה שריין. שוי חד על ארבע, ואותיב עלוי את אלה.

ה. אשטח על עילתא (נ"א וויתא) דספר חמישאה פרוכתא דפרסא, לאפרשא מתתאין לעילאין, בה אתייהיב רשותא למאן דרשים. מעילוי מינה נטלין בה תריין תקיפין, אלה עלמין ביה, ירותא דאחסנא סמיה עלוי, ביה חמש אתון רשימין בתריין, תלת על תריין. אתקין גבוי תריין אתרנין, רשימו ברזא דחמש, חמש גו חמש, שוי עלוי את יו"ד.

ו. אפיק בזיקין דנור, על ספר שתיתאה, תריין סטריין. סטר חד, מרחיש גבורין. סטר חד, רוח חכמה דבהיק. וההוא זיוא אשתטח לתלת אנפוי. זיוא דסטרוי, קיים (נ"א קאים) לתלת (למא). ארבע בארבע רשימין. חד לקבל חד שליט. חד רכיב. תרי אתון רשימין בחד. ושוי עלוי את ו'.

ז. אשטח על זיויתיה דספר שביעאה, תוקפא דבלי כלום. הורמני דבריירי, ועילעולא דקואנריתא, קוזמיטין בשביעאה, בלימין על שביעאה. אתנהגן ולא נטלן. נטלן ולא אזלן. אזלן ולא הויין. הויין ולא אתבריין. אתבריין ולא אתמשיין. עילאין ותתאין, נחתין סלקין, תלת רכיבין, ארבע רשימין, חד אתחזרו, חד הוא, דחילא דחד שביל דשארי עלוי, שוי עלוי את ד'.

ח. אפיק על עילתא דספר תמינאה, רשים בככבא חד. והיינו ברשימא חד. הוא על ארבע, ארבע עלוי. שליט חד בחד. דא קאים, דא יתיב. דא נסיב, דא שביק. דא סליק, דא נחת. מחד תליין, מחד אתבריין. קדישא הוא.

עליו. שולט אחד באחד. זה עומד וזה יושב. זה מקבל וזה